

Francesc M. Rotger

Els meus records de la Setmana Santa del passat són, per damunt tot, de pel·lícules de caire religiós. Primer foren els cinemes els que, per aquestes dates, reponien superproduccions d'aquest gènere, tipus *La túnica sagrada*, *Ben-Hur* o *Los diez mandamientos*. Més tard, les mateixes televisions (quan n'hi havia una tan sols, en aquests dies pràcticament només emittia processons) agafaren el mateix costum: un es podia trobar, també, amb les pel·lícules esmentades, ja una mica antigues, o amb d'altres relativament més recents, com el monumental *Jesús de Nazaret* d'en Zefirelli, pos per cas. Les dues pràctiques s'han perdut, pel que arrib a saber. En canvi, l'Ajuntament de Palma ha tengut el detall d'incloure, dins el cicle "Per Pasqua tots al cinema", programat al

seu Teatre Municipal, un d'aquells llargmetratges (*La Túnica sagrada*), que comparteix cartell amb altres tres (*Contact*, *Men In Black* i *Sólo los tontos se enamoran*) de contingut molt diferent, com és obvi. La Vida, Passió i Mort de Nostre Senyor ha inspirat, des dels començaments del cinema, una llista molt llarga de pel·lícules. Però també algunes de les representacions teatrals més antigues d'Europa, deixant de banda la comèdia i la tragèdia gregues, també d'origen religiós, però de signe notablement diferent. Les escenificacions de la Passió s'han conservat a nombrosos indrets, la qual cosa inclou alguns pobles de Mallorca. En canvi, a Palma aquesta referència s'havia perdut, que jo sàpiga, fins que ja fa uns quants anys la companyia Taula Rodona, i particularment els seus creadors, Adolfo Díez i Bernat Pujol, varen concebre la posada en

escena d'un "Via Crucis", a partir del text de Llorenç Moyà, que des de llavors ençà es representa, cada Divendres Sant, a les escales de la Seu de Palma.

Aquest "Via Crucis", que uneix teatre gestual, lectura poètica, música i cançó, ja s'ha convertit en una tradició més de Palma, i cada Divendres Sant una multitud de mallorquins i de turistes es reuneix a l'ombra de la Seu per assistir a la seva posada en escena. No té massa a veure amb les grandiloqüències o les escenes de centenars d'"extres" d'aquelles pel·lícules de Hollywood daurat; és un espectacle de to íntim i d'aparença fins i tot senzilla. Però transmet emoció, commou els espectadors sí representa un cert retrobament amb l'espiritualitat que, pens, té bastant a veure amb allò que s'ha d'esperar d'una obra d'art. ❖

